

Pünkösd

{AA 35}

Amikor a tanítványok az Olajfák hegyéről visszatértek Jeruzsálembe, az emberek a bánat és levertség helyett örömet és győzelmet olvastak le arcukról. Már nem szomorkodtak szertefoszlott reményeik miatt. Látták a feltámadt Üdvözítőt, és búcsúzása alkalmával tett ígérete állandóan fülükbe csengett. {AA 35.1}

Krisztus parancsának engedelmeskedve, Jeruzsálemben várták be az Atya ígését: a Szentlélek kiárasztását. Várakozásukat azonban nem töltötték semmittevéssel, hanem amint a jelentés mondja: „Mindenkor a templomban valának, dicsérvén és áldván az Istent.” (Lk. 24:53) Gyakran összegyűltek és imáikat Jézus nevében küldték az Atyához. Tudták, hogy a mennyben, Isten trónja előtt áll legfőbb Szószólójuk és Pártfogójuk. Leborulva, szent alázattal imádkoztak és megemlékeztek ígéséről, hogy: „amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben; kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömeitek teljes legyen.” (Jn. 16:23-24) Hitük mindjobban megerősödött abban a magasztos tudatban: „Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.” (Rm. 8:34) {AA 35.2}

Mialatt a tanítványok az ígés beteljesedésére vártak, őszintén megalázták magukat, és töredelmesen beismerték hitetlenségüket. Visszaemlékeztek Krisztusnak halála előtt mondott szavaira, s azok értelme most sokkal világosabb lett előttük. Emlékezetükben az elmosódott igazságok újból felelevenedtek, amint erre egymást figyelmeztették. Önváddal illették magukat, hogy az Üdvözítőt félreismerték. Csodálatos életének eseményei elevenen, megkapóan vonultak el lelki szemük előtt; és ha tiszta, megszentelt életére gondoltak, úgy érezték, hogy csekélység minden fáradozásuk és minden áldozatuk, ha életükkel bizonyosságot tehetnek Krisztus drága jelleméről. Óh, ha még egyszer átélhetnék az utolsó három esztendőt! – gondolták – milyen másként cselekednék! Ha a Mestert csak még egyszer viszontláthatnánk, mennyire igyekeznék szeretetünket kimutatni és éreztetni Vele! Mennyire fáj a szívük, hogy hitetlenségükkel, bántó szavaikkal és cselekedeteikkel szomorították Őt! Az a gondolat azonban vigaszt nyújtott nekik, hogy mindezért bocsánatot nyertek. Elhatározták, hogy hitetlenségüket jóváteszik. Krisztust bátran és rendíthetetlenül megvallják a világ előtt. {AA 36.1}

Komoly imában fordultak a tanítványok az Úrhoz, hogy adjon nekik készséget, hogy az emberek elé állhassanak, és a mindennapi érintkezés folyamán olyan szavakat mondjanak, amelyek a bűnösöket az Üdvözítőhöz vezetik. Miközben minden véleménykülönbséget megszüntettek egymás között, és minden elsőbbségi- vagy uralomvágy eltűnt szívekből, bensőséges keresztényi közösségben szorosán egybeforrtak. Mind közelebb jutottak Istenhez, és felismerték, hogy mily nagy kiváltságban volt részük, amikor Jézussal oly bizalmas kapcsolatban állhattak. Viszont szomorúság ülte meg szívüket, ha arra gondoltak, hányszor okoztak Neki fájdalmat lassú felfogásukkal és közömbösségükkel tanításaival szemben, amelyet javukra akart közölni velük. {AA 37.1}

Az előkészület ideje a mélységes, komoly töredelem és az önvizsgálat napjai voltak számukra. Érezték lelki szegénységüket és felülről, az Úrtól kérték a kenetet, amely alkalmassá teszi őket a lélekmentési munkákra. Nemcsak a maguk számára kértek áldást, hanem könyörögtek mások lelki üdvéért is. Tisztán látták, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak, és buzgón könyörögtek azért az erőért, amelyet Jézus megígért nekik. {AA 37.2}

A pátriárkális korszakban a Szentlélek befolyása gyakran feltűnő módon volt érezhető; de sohasem nyilvánult meg teljességében. A tanítványok, Krisztus szavainak engedelmeskedve, könyörögtek ezen adományért. Kérelmüket az Üdvözítő is támogatta. Közbenjárt a Szentlélekért, hogy azt népére kitölthesse. {AA 37.3}

„És mikor a pünkösd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt valának. És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala.” (Ap. csel. 2:1-2) {AA 37.4}

A Lélek oly túláradván szállt az imádságban elmélyült és várakozó tanítványokra, hogy minden szívet magával ragadott. Az Örökkévaló hatalmasan nyilatkozott meg egyházának. Úgy tetszett, mintha ennek az évszázadok

óta visszatartott erő kiárasztása a mennyet nagy örömmel töltené el, hogy a Lélek kegyelmi kincseit a gyülekezetre kitöltheti. Ennek hatása alatt a bűnbánat, a megtérés szava egyesült a bűnbocsánat felett érzett öröm énekeivel. Jövendölések is hangzottak el. Az egész menny csodálattal hajolt le, hogy e hasonlíthatatlan, sőt felfoghatatlan szeretet bölcsességét szemlélje és csodálja. Ámulattól elragadtatva kiáltottak fel az apostolok: „Ez az igazi szeretet!” A kapott adományt megragadták, és mi volt ennek eredménye? A Lélek kardja új erővel élesítve, a menny villámaival megedzve, áttörte a hitetlenséget! Ezek tértek meg egy napon.

{AA 38.1}

Tanítványainak mondta Jézus: „Jobb néktek, hogy én elmegyek, mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm azt ti hozzátok.” „De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ömagától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.” (Jn. 16:7, 13) {AA 38.2}

Krisztus mennybemenetele volt a jele annak, hogy követői elnyerik a megígért áldást. Erre várniuk kellett, mielőtt munkájukat elkezdhetnék. Miután Krisztus a mennyei kaput átlépte, angyalok imádata közben elfoglalta trónját. Midőn a beiktatás ünnepélye véget ért, a Szentlélek bőséggel áradt a tanítványokra, és Krisztus valóban megdicsőítettetett azzal a dicsőséggel, amelyet Atyjától öröktől fogva bírt. A Lélek kiárasztása pünkösöd napján a menny üzenete volt arról, hogy a Megváltó ünnepélyes felkenetése megtörtént. Ígérete szerint elküldte a Szentlelket a mennyből annak jeléül, hogy immár mint pap és király, övé minden hatalom mennyen és földön; és Ő népének Felkentje. {AA 38.3}

„És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdének szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nékik szólniok.” (Ap. csel. 2:3-4) A Szent Lélek tüzes nyelvek alakjában nyugodott az összegyűlteken. Jelképe volt ez a tanítványoknak akkor juttatott adománynak, amely képessé tette őket, hogy olyan nyelveken is folyékonyan beszéljenek, amelyeket azelőtt sohasem ismertek. A tűz azt az izzó buzgóságot fejezte ki, amellyel az apostolok működni fognak; s egyszersmind azt az erőt is, mely munkájukat kíséri. {AA 39.1}

„Lakoznak vala pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden nép közül, melyek az ég alatt vannak.” (Ap. csel. 2:5) A zsidók abban az időben elszórtan éltek majdnem az egész föld lakott területein, és a számkivetésben különböző nyelveket tanultak meg. Közülük sokan tartózkodtak Jeruzsálemben, hogy ott részt vegyenek a vallásos ünnepeken. Az egybegyűlteket között tehát minden ismert nyelv képviselve volt. Az evangélium hirdetését ez a nyelvkülönbség nagyon akadályozta volna; Isten ezért csoda által pótolta az apostolok hiányosságát. A Szentlélek olyasvalamit tett értük, amit különben egész életükben sem vihettek volna végbe. Ezentúl tehát, miután minden nyelven tudtak beszélni, ahova működésük kiterjedt, hirdethették az evangélium igazságait külföldön is. Ez a csodálatos adomány a világ előtt erős bizonyíték volt arra, hogy megbízásukat a menny pecsételte meg. Ettől kezdve az apostolok beszéde tiszta, egyszerű és határozott volt, akár anyanyelvükön, akár idegen nyelven beszéltek. {AA 39.2}

„Minekutána pedig ez a zúgás lőn, egybegyűle a sokaság és megzavarodék, mivelhogy mindegyik a maga nyelvén hallá őket szólni. Álmélkodnak pedig mindnyájan és csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Nemde nem galileusok-é ezek mindnyájan, akik szólnak? Mimódon halljuk hát őket, ki-ki közülünk a saját nyelvén, amelyben születünk?” (Ap. csel. 2:6-8) {AA 40.1}

A papok és főemberek ennek hallatára nagy haragra gerjedtek, de nem mertek szabad folyást engedni érzelmeiknek, mert félték a nép bosszújától. Megölték a Názáretit és ímé, most itt vannak szolgái, ezek a galileai tanulatlan férfiak, akik elbeszélnek minden ismert nyelven életének és működésének történetét. A papok elhatározták, hogy az apostolok csodatevő erejének természetes magyarázatot adnak. Azt állították, hogy a tanítványok megrészegedtek a túl sok újbortól, amelyet erre az ünnepekre készítettek. A tömegből egyesek, a legtudatlanabbak, készpénznek vették ezt a híresztelést. Az értelmesebbek azonban tudták, hogy csak hamis ráfogás ez, mert hiszen akik értették a különböző nyelveket, bizonyították, mily tökéletesen beszélnek a tanítványok ezeket az idegen nyelveket. {AA 40.2}

Péter válaszolt a papoknak ebbeli vádjára és kimutatta, hogy ez az esemény nyilvánvaló beteljesedése Jólé proféciájának, amelyben előre megjövendölte, hogy milyen erő árad majd ki azokra az emberekre, akiket az Úr

előkészít rendkívüli munkájukra. „Zsidó férfiak és mindnyájan, kik lakoztok Jeruzsálemben, legyen ez néktek tudtotokra, és vegyétek fületekbe az én beszédimet! Mert nem részegek ezek, amint ti állítjátok; hiszen a napnak harmadik órája van; hanem ez az, ami megmondott Jóel prófétától: És leszen az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre; és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok, és a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. És az én szolgálóimra és az én szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban az én Lelkemből és prófétálnak.” (Ap. csel. 2:14–18, vö: Jóel 2:28) {AA 41.1}

Péter azután világosan és erőteljesen tett bizonyosságot Krisztus haláláról és feltámadásáról: „Izraelita férfiak, halljátok meg e beszédeket! A názáreti Jézust, azt a férfit, aki Istentől bizonyosságot nyert előttetek, erők, csodatételek és jelek által, melyeket ő általa cselekedett Isten ti köztetek, amint magatok is tudjátok, Azt ...megragadván, gonosz kezeitekkel keresztfára feszítve, megölétek. Kit az Isten feltámasztott, a halál fájdalmait megoldván; mivelhogy lehetetlen volt néki attól fogva tartatni.” (Ap. csel. 2:22–24) {AA 41.2}

Péter nem hivatkozott Krisztus tanaira, hogy állításait bizonyítsa. Tudta ugyanis, hogy hallgatóinak előítélete oly nagyfokú, hogy szavai teljesen hatástalanok maradnának. Ehelyett inkább Dávidra hivatkozott, akit a zsidók egyik ósatyjukként tiszteltek. Így beszélt tehát: „Dávid így szól róla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert ő nékem jobb kezem fölül van, hogy meg ne tántorodjam. Annakokáért örvendezett az én szívem, és vígadott az én nyelvem; annakfelette az én testem is reménységben nyugszik. Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban, és nem engeded, hogy a te szent rothadást lásson... {AA 41.3}

Atyámfiak, férfiak, szabad nyilván szólanom ti előttetek Dávid pátriárkáról, hogy ő megholt és eltemettetett, és az ő sírja mind e mai napig minálunk van.” „Ő szólott a Krisztus feltámadásáról, hogy az ő lelke nem hagyatott a sírban, sem az ő teste rothadást nem látott. Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan tanúbizonyosságai vagyunk.” (Ap. csel. 2:25–32) {AA 42.1}

Igen érdekes eseményt szemlélhetünk. Látunk embereket, akik minden irányból sereglenek, hogy meghallgassák a tanítványok bizonyágtételét arról az igazságról, amely Jézus Krisztusban van. Odatolakodnak, megtöltik a templomot. Jelen vannak a papok és a főemberek is; arcuk még mindig gonoszságuk sötétségét tükrözi, mert szívük telve van Krisztus iránti keserű gyűlölettel. Kezükről még nem mosták le a vért, amelyet a világ Megváltójának megfeszítésekor ontottak. Azt hitték, hogy az apostolokat megfélemlítheti a gyilkosság és a súlyos elnyomatás, és íme itt látják őket rettenthetetlenül, Szentlélekkel telten. Sőt hallaniuk kell, amint nagy erővel és hatalommal hirdetik Jézus istenségét. Hallják a bátor kijelentéseket, hogy a nemrég megalázott, kigúnyolt, kegyetlen kezekkel megkorbácsolt és keresztre feszített Jézus: az élet Fejedelme, akit Isten jobbjára emelt. {AA 42.2}

A jelenlevők közül néhányan tevékenyen részt is vettek Krisztus elítélésében és halálában. Hangjuk a csócselék hangjával egyesült, amikor megfeszítését követelték. Midőn Jézust és Barabbást eléjük állították a törvénycsarnokban, és Pilátus megkérdezte tőlük: „A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek?” – azt kiáltották: „Barabbást.” És mikor Pilátus kiszolgáltatta nekik Jézust eme szavakkal: „Vigyétek el őt ti és feszítsétek meg, mert én nem találok bűnt ő benne.” „Ártatlan vagyok ez igaz embernek véréből”, így kiáltottak: „A ő vére mi rajtunk és a mi magzatainkon.” (Mt. 27:21, 24– 25; Jn. 19:6) {AA 42.3}

Most pedig hallhatták a tanítványok kijelentését, hogy a megfeszített: Isten Fia volt. A papok és főemberek reszkettek. Meggyőződés és félelem lett úrrá a népen. „Ezeket pedig mikor hallották, szívökben megkeseredének, és mondának Péternek és a többi apostoloknak: Mit cselekedjünk atyámfiak, férfiak?” (Ap. csel. 2:37) A hallgatóság között voltak jámbor zsidók, akik őszintén hittek. A szónok beszédét kísérő erő meggyőzte őket a megfeszített Jézus messiási voltáról. {AA 43.1}

„Péter pedig monda nekik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatfára; és veszitek a Szent Lélek ajándékát. Mert néktek lett az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, kik messze vannak, valakiket csak elhív az Úr, a mi Istenünk.” (Ap. csel. 2:38–39) {AA 43.2}

Péter az őszinte zsidók előtt kifejtette, hogy a papok és a főemberek ámtítása vezette félre őket. Ám, ha tovább is tőlük kérnek tanácsot, és mindaddig nem vallják meg Krisztust nyíltan, míg ezek is el nem ismerik, akkor

sohasem fogják elfogadni a Messiást. Ezek a befolyásos emberek jámboroknak akartak feltűnni, de alapjában földi hatalomra és gazdagságra törtek. Nem volt szándékuk Krisztushoz jönni, tőle világosságot nyerni. {AA 43.3}

A Jézus által magyarázott íráshelyek most mennyei megvilágításban, érthetően és az igazság teljes fényében ragyogtak fel a tanítványok előtt. Lehullott szemeikről a lepel, amely eddig akadályozta, hogy meglássák az elmúlandónak végét (II. Kor. 3:13); most már teljes világossággal megértették Krisztus missziójának célját és országának lényegét. Nagy erővel beszéltek az Üdvözítőről, és amikor a megváltási tervet fejtegették a hallgatók előtt, sokan felébredtek és meggyőződtek. Ezek azután szakítottak a papok által beoltott hagyományokkal és a babonás képzelgésekkel; elfogadták az Üdvözítő tanait. {AA 44.1}

„Akik azért örömet vevék az ő beszédét, megkeresztelkedének; és hozzájuk csatlakozék azon a napon mintegy háromezer lélek.” (Ap. csel. 2:41) {AA 44.2}

A zsidó vezetők azt hitték, hogy Krisztus halálával műve is befejeződik. Ehelyett azonban tanúi voltak a pünkösdnapi csodálatos eseményeknek. Hallották a tanítványokat, ahogyan előttük eddig ismeretlen erővel és határozottsággal prédikálták Krisztust, és látták, amint szavaikat jelek és csodák igazolták. Jeruzsálemben, a zsidóság fellegvárában, ezrek vallották meg nyíltan, hogy hisznek a názáreti Jézusban, a Messiásban. {AA 44.3}

A tanítványok csodálkozó boldogsággal szemlélték e nagy aratást. Tudták, hogy nem saját fáradozásaik eredménye ez, hiszen ők csak mások munkájába léptek. Krisztus, már Ádám bukása óta, kiválasztott szolgákra bízta Igéjének magvát, hogy hintsék el azt az emberi szívekben. Földön töltött élete alatt Ő is állandóan hintette az igazság magvát, amit végül saját vérével öntözött meg. A pünkösdnapi megtérések ennek a magvetésnek voltak eredményei. Krisztus munkájának aratása: hatalmának és tanai erejének megnyilatkozása. {AA 44.4}

Az apostolok bizonyágtételei lehettek ugyan meggyőzőek és világosak, de ez egyedül nem oszlatta volna el azt a nagy előítéletet, amely minden érvnek tudatosan ellenállt; a Szentlélek isteni ereje győzte meg a szíveket. Az apostolok szava, mint a Mindenható éles nyilai, meggyőzték az embereket borzalmas bűnűkről, hogy elvetették és megfeszítették a dicsőség Urát. {AA 45.1}

Krisztus vezetése és tanítása folytán a tanítványok megértették, hogy szükségük van a Szentlélek erejére, hogy művüket megkezdhessék. Többé nem voltak már tudatlanok és műveletlenek, vagy egymást meg nem értő, független egyedek csoportja, akik egymással ellenkezve szembeszálltak. Most már nem reménykedtek többé világi nagyság és méltóság elérésében. „Egyakarattal” voltak eltelve, kiknek „szíve-lelke egy vala.” (Ap. csel. 2:46; 4:32) Gondolataik egyetlen tárgya: Krisztus volt; egyetlen céljuk: országának fejlesztése. Lelkületük, jellemük hasonlóvá vált a Mesteréhez és az emberek láthatták rajtuk: „hogyan a Jézussal voltak vala” (Ap. csel. 4:13). {AA 45.2}

Pünkösd ünnepe a mennyei világosságot hozta meg számukra. Megértették azokat az igazságokat, amelyeket, míg Jézussal együtt voltak, nem tudtak felfogni. A Szentírás tanait ezelőtt sohasem ismert hittel és bizalommal fogadták. Ezután nem csupán hit dolga volt előttük, hogy Krisztus Isten Fia; most már biztosan tudták, hogy noha emberi testet öltött – valójában a Messiás volt, és ezen tapasztalatukat olyan határozottsággal hirdették a világnak, amely mindenkit meggyőzött, hogy tényleg Isten volt velük. {AA 45.3}

Jézus nevét valóban nagy bizalommal ejthették ki; hiszen legjobb barátjuk és idősebb testvérük volt. Vele való szoros összeköttetésük boldog közösséget teremtett közöttük. Milyen tüzes ékesszólással fejezték ki gondolataikat, amikor bizonyágot tettek róla! Szívük annyira túláradt szeretettel és oly mélységes jóindulat hatotta át őket, hogy képesek voltak akár a világ végére is elmenni, hogy bizonyágot tegyenek Krisztusról. Teljes szívből vágytak a Jézus által megkezdett mű fejlesztésére. Felismerték nagy tartozásukat a mennyei szemben, és felelőségük súlyát is, amelyet munkájuk mér rájuk. A Szentlélek által megerősödve, nagy buzgalommal láttak munkához, hogy a kereszt győzelmét biztosítsák. A Lélek elevenítette meg őket és beszélt általuk. Arcukról Krisztus békéje sugárzott; életüket szolgálatának szentelték. Egész lényük bizonyágot tett arról az átalakulásról, amely bennük végbement. {AA 46.1}